

MARTINA
HOHENBERGER

KVĚT
ŽIVOTA

KVĚT ŽIVOTA

Martina Hohenberger

VĚNOVÁNÍ

Kniha je věnována Veronice Čápkové.

KVĚT ŽIVOTA

Ve tři hodiny odpoledne vyrazili Marek a Lucie Slámovi směrem k dálnici na Plzeň. Z Kesnerky to měli na Šumavu sto devadesát kilometrů. Vezli se ve dvacet let staré škodě 130 RS, z kazetového přehrávače se linul melodický rock Simona a Garfunkela.

Z krajiny se vytrácela zástavba, přibývalo polí a lužních lesů a po dvou hodinách jízdy horizont zvlhnily šumavské kopce. Minuli rozcestí na Dobrou vodu, pak Srní a po pěti kilometrech odbočili na hrbolatou asfaltku protínající bývalé vojenské pásmo. Projížděli kolem opuštěných horských usedlostí s propadlými šindelovými střechami. Už patnáct minut nepotkali jediný vůz.

Sjížděli do údolí zahaleného mlhou a minuli značku obce. Z mlžných cárů se vylouplo rozbořené stavení, utopené v moři kopřiv a plevele.

„Omítka je umouněná od sazí, asi tu zuřil požár. Dobrý Bože, kde to vůbec jsme?“ zhrozila se Lucie.

„V Černé Lhotě.“ Markovo čelo se zkrabatilo úsilím vyhýbat se výmolům v silnici.

Pozorovali ohořelé trosky, šedivé domy v různém stádiu rozpadu, rozbitá okna a zrezivělé ploty. Nikde se nekouřilo z komína a na ulici nestála žádná auta.

Uprostřed vsi pyšně čněl gotický kostel s hranolovitou věží, obklopený hřbitovem. Domy poblíž byly o něco vyšší, zjevně

obývané, okna měly zasklená, ale slepá špínou, a předzahrádky zaplevelené.

Hřbitovní brankou vyšla skupinka ošuntělé oblečených lidí.

„Páni. Vypadají dost sešle a unaveně, nemyslíš?“ Luciin hlas se změnil v šepot. „Kdyby na nás aspoň tak tupě nezírali.“

Marek zaparkoval škodovku na kousku šterku před hostincem
U KANČÍ KÝTY.

„Proč zastavuješ?“

„Potřebuju cigára.“ Marek ukázal na vedlejší chalupu, kde visel omšelý vývěsní štít SMÍŠENÉ ZBOŽÍ.

„Doufám, že nebudeš hulit v autě,“ prskla Lucie.

Prosklenými dveřmi vstoupili do malého krámků s pultem a třemi regály u zdi. Nebyl větší než jejich plechová garáž v Praze.

„Troje Sparty,“ řekl Marek zavalité prodavačce s odbarvenými, mastnými vlasy.

„Vemte si rovnou celej karton. Dostanete zapalovač zdarma,“ poradila mu. „Vy jste tu koupili chalupu?“ vyzvídala. Oči jí zajiskřily jako lasičce.

Lucie zavrtěla hlavou.

„Takže se chystáte kempovat?“

„Chceme se jenom trochu porozhlídnout,“ zahučel Marek.

„Dejte pozor, abyste nikam nepadli. Celý okolí je protkaný štolami. Kdysi se tu těžilo zlato. Víte, já jsem...“

„Děkujeme,“ vyhrkla honem Lucie.

„Mohla bych vám doporučit hotel na šumavský Modravě. Já jsem...“

„Díky, ale máme zařízený penzion pár kilometrů odtud.“

„Pár kilometrů? Myslíte směrem k čáře?“

Lucie se strojeně usmála.

„Hm. Tím směrem bydlí už jen Mrázovi a Bergmanovi. Vy míříte do penzionu sourozenců Mrázových?“ sykla žena a v jejím hlase najednou zaskřípal příkrý podtón. O krok ustoupila a zatvářila se, jako by kousla do šťovíku.

Lucie mlčky zaplatila.

„Byla divná,“ utrousil Marek, jakmile se ocitli venku. Odemkl vůz a oba se usadili na sedadlech.

„Jo, raději odtud vypadneme.“ Lucie měla dojem, že ji odevšad pozorují všetečné oči, ačkoli neviděla ani živáčka.

Černá Lhota konečně zmizela ve zpětném zrcátku.

Nad vřesovišti visel opar a na mezích se válela mlha. Letní slunce se nedokázalo prodrat clonou šedých mraků a prohřát močalovitou krajinu bez lidí. Ráz nemilosrdné horské přírody zdůrazňovaly uschlé trsy ostrice podél potoků, zakrslé listnáče, kleč a soušky smrků, napadené kůrovcem.

„Už teď mi to ticho leze na nervy,“ pronesla Lucie. Naprostá nepřítomnost lidských bytostí pro ni téměř znamenala šok.

Na rozcestí u kamenné kapličky se třemi umrlčími prkny odbočili na lesní cestu. Po pár minutách je uvítala horská planina, samota

odříznutá od zbytku světa dvěma strmými vrchy, ztracená v hlubokých lesích a obklopená temnými roklemi a močály.

„Támhle za vrcholem je čára a Bavorsko. V průvodci píšou, že penzion Mrázových leží nad Kobylí slatí, mezi Sovím a Mrtvým vrchem.“

Marek zaparkoval na příjezdové cestě vedle zrezivělé rachotiny s mohutnými blatníky, jakéhosi vehiklu z prastarých dob. Šlo o křížence mezi vojenským terénním vozem a malým nákladňákem. Zřejmě patřil majitelům penzionu.

Lucie si povzdechla při pohledu na šumavské stavení s břidlicovou valbovou střechou. Zdi mělo pokryté ztmavým šindelem, okna vybavená okenicemi. „Jen těžko dokážu uvěřit, že si sem někdo jezdí odpočinout,“ poznamenala trpce.

Marek vytáhl klíč ze zapalování, povzbudivě se na Lucii usmál a vystoupil.

V přízemí chalupy se pohnula záclona.

Marek se opřel do těžkých dveří a překročil práh. Lucie si uhladila záhyby sukně, z rukávu letního sáčka si smetla neviditelné smítko a následovala ho.

Malá vstupní místnost působila tísnivým dojmem. U zdi stál hnusný stůl z javorového dřeva a nad ním visela vyřezávaná soška svatého Vintíře, patrona Šumavy. Stylové zařízení sestávalo z vyšlapaného linolea, z ohavného fosilního nábytku a brčálově zelených závěsů.

Marek se rozhlédl a zakašlal.

Odněkud se přišoural muž, padesátník s ohromným břichem. Po tváři až k levému uchu se mu táhla široká jizva, na hlavě měl naraženou horalskou hučku. „Co chcete?“ zaskřehotal.

Lucie ztuhla.

Napravo se otevřely dveře, z nich vykoukla po domácku oblečená žena a utírala si ruce do zástěry. Řídké, místy prošedivělé vlasy měla stažené do přísného drdolu.

Muž se podrbal na bradě. „Pardon. Chtěl jsem... ehm... jak vám můžu pomoci?“ zahučel.

„Johane, pomoz hostům s těmi kufry,“ vyštěkla žena.

„Není třeba, zvládneme to sami,“ opáčila Lucie.

Žena šlehla po Johanovi pohledem. Ten se zachmuřil a šel si po svém.

„Nezlobte se na bratra kvůli jeho nevrlosti,“ řekla žena bez náznaku úsměvu. Ani na její tvář nebyl hezký pohled, měla ji zjizvenou a přes pravé oko přetaženou pásku. „Můj bratr Johan mívá nevrlou náladu. Je tak trochu...“

Lucie za ni málem dokončila větu slovem *neomalený*. Ovládla se. „Jste paní Mrázová?“

„Ano. Filipa Mrázová.“

„Jsme Slámovi. Objednali jsme si novomanželské apartmá,“ prohlásil Marek a zvesela mrkl na zhyzděnou ženu.

„Náš nejlepší horní pokoj.“ Filipa prohrábla šuplík javorového stolu a podala jim klíč na šňůrce. „Večere se podává v sedm,“ dodala.

„Jsme jediní hosté?“

„Ehm... no, ještě není sezóna.“

„Kudy se dostaneme k Sovímu vrchu?“

„Soví vrch patří Bergmanovým, na jejich soukromý pozemky nikdo nesmí.“

„A co na Mrtvý vrch?“

„Ten je kousek vodtud, ale turisti tam nechoděj.“

Vystoupali po schodech do patra. Podlaha z borového dřeva pod jejich kroky vrzala. Podkrovní pokoj byl rozlehlý, dominoval mu otevřený krb a dvě plátěná křesla s otřískaným stolkem. U okna stála široká postel.

„Turisti tam nechoděj,“ ušklíbala se Lucie.

„Netrap se tím.“

„Všiml sis, jak mají oba zjizvené tváře? Co se jim asi stalo?“

„Možná se v dětství popálili.“

„Oba naráz? Zvláštní, nemyslíš? Oba Mrázovi jsou si svou šeredností neskutečně podobní.“

„Jo, hlavně těmi dračími způsoby se podobají jako dvě saně,“ pověděl Marek.

To Lucii rozesmálo. Otevřela prosklené dveře a vyšla na malou terasu. Nedalo se popřít, že odtud byl pěkný výhled na slať a na lesy při úpatí obou vrchů. V okolí se zelenalo snad úplně všechno, dokonce i kmeny stromů obrůstal lišejník. Pohled na všudypřítomnou zeleň ji brzy unavil.

Z útrob přečpaného zavazadla vyhrabala kosmetickou tašku a položila ji na noční stolek. Nehodlala si vybalovat věci a ukládat je do šatní skříně. Bůhví, kolik lidí tu bylo před nimi.

Plácla sebou na postel a zírala do stropu.

Marek se položil vedle ní. „Je tady báječný klid. Naše malé království v podkroví,“ řekl a pohladil ji.

„Jo,“ zašeptala a přitulila se k němu.

O půl hodiny později sešli do přízemí na večeři. Filipa Mrázová vyhlédla z kuchyně a ukázala jim jídelnu. Postavila před ně karafu s vodou, skleničky a dva talíře. Lucie si všimla, že má kromě tváře zjizvené i obě ruce.

Seděli sami u stolu pro dvacet osob. Lucie posunovala po talíři kousky sekané a nimrala se v bramborové kaši. Odložila vidličku.

„Ty už nebudeš jíst?“

„Nějak mě přešla chuť.“

„Venku je nádherně. Pojďme se projít.“

„Teď? Vždyť se bude stmívat.“

„Je teprve půl osmé. Nejdelsí den v roce. Do půl desáté bude světlo.“

„Zítřa. Až zítřa bude nejdelsí den v roce,“ odsekla, ačkoli věděla, jak Marek nesnáší, když ho opravuje.

Nekomentoval to.
